

<http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article13142>

Una sentència del Tribunal Suprem limita encara més el dret de vaga

- Actualitat - Comunicats -

Publication date: diumenge 16 de juny de 2019

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

EL TRIBUNAL SUPREM LIMITA ENCARA MÉS EL DRET DE VAGA

En la seva sentència 328/2019, de data 25 d'abril de 2019, el Tribunal Suprem, torna a limitar i retallar el dret fonamental de vaga, reinterpretant el RDL 17/1977. Interpreta el Tribunal Suprem en aquesta sentència, referida a l'empresa Ferroviaria de Servicios SA, que encara que existeixin diverses convocatòries de vaga, presentades per organitzacions sindicals diferents, si aquestes coincideixen en el seu objecte i en la seva temporalitat, han de nomenar un únic comitè de vaga, integrat per un màxim de 12 persones, per a totes les convocatòries de cada organització sindical. Anteriorment l'Audiència Nacional en la seva sentència de data 18 de juliol de 2017 havia considerat correcta l'existència de diversos comitès de vaga.

Des de CGT considerem que amb aquesta interpretació del Tribunal Suprem s'està limitant el dret a la vaga atès que si atenem les funcions que la norma atorga al comitè de vaga, podríem trobar-nos amb que una vaga convocada per CGT, coincidint amb altres vagues promogudes per altres sindicats, és desconvocada per un comitè de vaga conjunt on una majoria pot bloquejar i fer estèril aquesta convocatòria pròpia i buidar de contingut la pluralitat sindical que la sentència diu respectar. Només podem qualificar aquesta sentència com un autèntic disbarat.

No és de rebut que, en un conflicte, sigui el seu àmbit el que sigui, s'obligui a organitzacions sindicals amb reivindicacions diferents, i fins i tot idearis diferents, a formar un comitè de vaga únic, que negociï de forma conjunta la sortida per a vagues diferents, però menys encara convertir aquesta vaga en il·legal per abusiva. CGT no té per què assumir el que decideixin sindicats grocs o que habitualment cedeixen davant la patronal els drets de la classe treballadora.

La sentència diu respectar el dret dels sindicats a la vaga que els reconeix l'art. 2-2-d) de la Llei orgànica de la Llibertat Sindical (LOLS), que té caràcter constitucional i no pot ser limitat en funció de la major o menor representativitat del sindicat convocant, perquè tots els sindicats tenen dret a convocar i desconvocar una vaga quan ho creguin oportú i no poden ser obligats a una acció conjunta amb altres sindicats encara que tinguin objectius comuns, perquè la política de cadascun és diferent i aquesta actuació conjunta que pretén l'empresa pot acabar restringint la llibertat d'acció i la independència que tenen tots els sindicats, en obligar el minoritari a passar per les decisions d'uns altres amb més afiliació que poden tenir altres interessos, però amb aquesta sentència aquest dret en la pràctica es buida de contingut.

Així, després de manifestar l'anterior, se sosté que no s'estima essencial el dret dels convocants de la vaga a formar un comitè de vaga amb quaranta-tres membres, sota pretext que s'han fet cinc convocatòries de vaga diferents, ni a obligar l'empresa a negociar amb tots ells simultàniament, la qual cosa no només confon un comitè de nombroses persones amb diversos comitès de vaga, sinó que empara una convocatòria plural per diferents sindicats, però reconduïx la negociació a un únic comitè que elimina tal pluralitat, en sostenir que *"tampoco son acogibles las argumentaciones relativas a que el pluralismo sindical viabiliza la posibilidad de negociaciones separadas con los distintos comités de huelga, esa negociación múltiple que ve viable la sentencia recurrida, para que se alcancen acuerdos por separado entre la empresa y los sindicatos mayoritarios, no resulta tan fácil articular en la práctica"*, conclouent il·legal per abusiva una vaga iniciada legalment i que va esdevenir en il·legal.

S'obvien dos elements fonamentals en aquesta vaga, el tautològic de considerar que es dificulta la negociació per existir diversos negociadors, alguna cosa que no es demostra en si mateixa, i menys, com per a considerar il·legal una vaga, i més encara valorar la pròpia vaga, en la qual es considera abusiva l'actuació sindical, quan enfront d'aquesta comunicació de vaga, l'empresa reacciona aplicant un expedient de regulació d'ocupació declarat nul per vulnerar aquest dret de vaga, element que ni és pres en consideració en aquesta anàlisi de les unitats negociadores, i fins i tot que la Inspecció ha estès acta d'infracció per substitució de treballadors durant la vaga.

Una sentència del Tribunal Suprem limita encara més el dret de vaga

Com és lògic CGT recorrent a aquesta sentència davant el Tribunal Constitucional i davant els Tribunals que correspongui. Ens trobem de nou amb que el dret de vaga queda a l'atzar de la interpretació restrictiva dels tribunals, ja que és l'únic dret fonamental que avui dia no s'ha regulat per una Llei orgànica, sent la seva actual reglamentació un Reial decret llei de 1977 i per tant anterior a la Constitució.

Seria necessari que existís una regulació del dret a la vaga sense restriccions per a la seva convocatòria i desenvolupament, i igualment una interpretació jurisprudencial garantista del dret fonamental, on s'empari el seu contingut efectiu, es penalitzi l'abús constant dels serveis mínims que s'imposen i d'actuacions empresarials, bé mitjançant esquirolatge, bé amb imposició de mesures com a expedients de regulació d'ocupació, que deixen sense contingut efectiu el constitucional dret a la vaga.

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

>>> *Comunicat i sentència en documents adjunts.*